sprekken deelgenomen, terwijl hun handen elkander in de duisternis zochten en omvat hielden.

Nog voor hij afreisde, had hij om haar hand gevraagd en de toestemming harer ouders gekregen. Een jaar later voerde hij de luchthartige dochter van het hooge Zuiden naar de koele lage landen aan de zee en de gansche hemel scheen zich voor hun geluk te openen. Het was hun alsof de zon nimmer hun huis zou verlaten. Hélène was het middelpunt van het vroolijke gezelschapsleven, dat daar onafgebroken hoogtij vierde. En als hem, den ernstigen man, dit leven van louter genietingen soms tegenstond en hij mistroostig neerzat, dan streek en kuste zij hem de rimpels van het voorhoofd.

„Foei, je moet er niet zoo isegrimmig uitzien!" zei ze dan lachende. „Ik kan slechts vroolijke menschen zien!"

„Zou een hemel zonder een enkel wolkje op den duur niet ondraaglijk zijn, Hélène?"

Zij schudde het hoofd.

„Mij niet, Herman, mij niet. In mijn land wil men van geen zorgen weten. Ik wil slechts lachen. „Des levens Mei duurt slechts eenmaal!" Laat ons er dus van genieten!"

Dan kwam de eerste ernstige twist, als zij, het frivole vrouwtje, zich met anderen vrijheden veroorloofde, die hem verbitterden.

„Ik geloof werkelijk dat je ijverzuchtig bent? Bij ons in den Karnavalstijd gaat het er nog heel anders naar toe. Als je zoo weinig vertrouwen in mij stellen kunt, vind ik dit onaangenaam en onverstandig, want ik kan mijzelve niet veranderen. Luchthartigheid is een deel van mijzelve, het zit in mijn bloed."

„Je bent hier niet in je geboorteland, Hélène! Andere landen, andere zeden! Als men jou hoort praten, zou men waarempel denken dat het leven één groot karnaval was. Dat kan ik mij niet indenken. Vroolijkheid en ernst! Slechts in een verstandige afwisseling ligt de waarde van het leven!"

„Bij jou misschien, bij mij niet. Als ik de vleugels moet laten hangen, dan: Adieu, levensvreugd! Je moet mij nemen, zooals ik ben, Herman! Niemand kan over zijn eigen schaduw springen. Jij evenmin, ondanks jouw koele wijsheid!"

Een paar weken later was het verschrikkelijke oogenblik gekomen, waarin hij haar ernstige verwijten maakte en haar heftiger dan te voren aanmaande, haar gedragingen te wijzigen, omdat hij zich niet langer in de oogen van anderen belachelijk gemaakt wilde zien. Zoo ging het niet langer. Zij was geen kind meer, maar zijn vrouw en als zoodanig had zij plichten op zich genomen, die zij behoorde na te komen.

Eerst had zij na deze woorden gelachen, toen hem met groote oogen aangestaard.

„Ik dacht dat ik een dichter gehuwd had in plaats van een pedant!" Beleedigd had zij zich afgewend en toen hij op haar toetrad om haar handen te grijpen, had zij hem toegesnauwd:

„Laat dat! Ik ben te oud, om mij nog te laten zedemeesteren."

„Je bent en blijft een groot kind, Hélène. Ik bid je ernstig: word verstandig? Zoo gaat het inderdaad niet langer, ik lijd hieronder meer dan je vermoeden kunt."

Met een ruk had zij haar handen bevrijd. Iets vlamde in haar gelaat op, dat hij er nog nimmer in gezien had.

„Je moet niet denken, dat ik geen medelijden ken. Als je door mij lijdt, zal 't beste zijn, dat ik je huis verlaat, die door mijn gedragingen een bron van verdriet voor je ben. Laat mij vrij! Laat mij naar mijn land teruggaan. Het zal een proeftijd voor ons beiden zijn en misschien is dat het beste!"

„Hélène!"

Zij schudde het hoofd en brak vervolgens in een krampachtig snikken los.

„Waarom zullen we elkaar nog langer kwellen? Ik kan geen druk op mij dulden! Het maakt mij op den duur waanzinnig! Steeds dien ketting te hooren rammelen!"

Zij vluchtte naar haar kamer en toen hij een uur later haar wilde bezoeken, weigerde zij hem toe te laten. Dat was des morgens gebeurd; 's middags huiswaarts keerende vond hij de kamer leeg. Het dienstmeisje en een achtergelaten brief vertelden hem het noodige: Hélène was naar haar ouders teruggekeerd; de geluksdroom, twee jaren te voren in de Ardennen aangevangen, was verstoord.

Een wreed ontwaken!

„Een proeftijd voor ons beiden!" had zij in haar afscheidsbrief geschreven. En hierbij was het gebleven. Hij gevoelde dat hij niet anders handelen kon; hij kon zijn levensprincipes niet veranderen. Zij alleen was de schuldige; zij had den band gebroken; het was aan haar dien weer te heelen.

En Hélène zelf?

Zij was gevlucht, in het diepst van haar ziel gekrenkt. Tot op dat oogenblik had zij moedwillig het geluk den rug toegekeerd, onbewust van de gevolgen. Wel kwamen er nu uren waarin een stem haar manend tegenklonk, doch zij verstikte die stem in trots en valsche overreding. Wilde hij haar, zijn vrouw, terughebben, dan was het aan hem haar tot zich te roepen. Een wenk en zij zou weer in zijn armen vliegen, een roep en hij zou weer aan zijn hart drukken wat hem eens zijn heiligdom toegeschenen had.

Maar de roepstem klonk niet. Het bleef stil. De een wachtte op den ander. Geen van beiden wilden onrecht bekennen. Zoo waren er voor deze dwazen vier ongelukkige jaren voorbijgegaan. Tot een scheiding was het nochtans niet gekomen. Eenmaal had de vader van Hélène aan Herman geschreven, dat hij het voorval diep betreurde en hij hoopte dat zijn dochter nog eens tot inzicht zou komen, hoeveel verdriet zij over beiden gebracht had. Van Hélène zelf kwam echter geen enkel teeken van leven.

Lang had Herman de stille hoop gekoesterd dat zijn vrouw vrijwillig tot hem terug zou komen. Die hoop was nu reeds lang vervlogen. Hoewel niet gestorven aan een gebroken hart, was hij toch veel ernstiger geworden en had het stille leed zijn haar voor den tijd grijs gekleurd. Gaandeweg was hij zijn verdriet meester geworden en had hij de herinnering aan haar die eens zijn geluk uitmaakte uit zijn herinnering weten te bannen. Doch heden in deze heerlijke zomeravondschemering was met vernieuwde kracht de herinnering aan zijn eens zoo geliefde vrouw in hem wakker geworden. Hij meende het ruischen van haar kleederen, den klank van haar stem te hooren.

Een nachtvogel scheerde voorbij. De boomtoppen wiegden zacht in den zoelen herfstwind. Allerlei geluiden drongen van buiten tot hem door. Hij hoorde een hond blaffen, het geloei van koeien, het geklingel van een bel en daartusschendoor het kwaken der kikvorschen in de nabije sloten.

De eenzame droomer hief het hoofd op en keek nog eenmaal naar het door de maan belichte portret voor hem, met een zucht wendde hij het hoofd om naar den tuin, ... toen hij opeens met een kreet opsprong.

In de schaduw van een meidoornboschje was het beeld van zijn vrouw levende werkelijkheid geworden. Stom, star door het bleeke maanlicht magisch omstraald, hield het de oogen op zijn kamer gericht. Bevend was hij naar de opene tuindeur geloopen, stapte aarzelend de veranda op, en toen de verschijning niet week, maar onbeweeglijk in het boschje staan bleef, begreep hij dat het geen hallucinatie, geen speling zijner zinnen, doch heerlijke werkelijkheid was. Met den kreet „Hélène!" de armen wijd geopend stormde hij den tuin in.

De klank zijner stem bracht leven in het versteende beeld der vrouw. Afwerend strekte het de handen uit en maakte aanstalten om te ontvluchten. Hij had haar evenwel bereikt, hield haar vast omsloten in zijn armen en overdekte haar wangen, oogen en mond met kussen.

„Hélène! Hélène!"

Eindelijk maakte zij zich vrij.

„Laat mij!" hijgde ze. „Daarvoor ben ik niet nog eenmaal gekomen, want ik ben je niet waardig!" Hij hield haar opnieuw vast omklemd in de armen.

„En als je niet weder je oude plaats innemen wilt, waarom kwam je dan hierheen?"

„Omdat een heimwee mij dreef nog eenmaal de plaats te aanschouwen, waar ik mijn grootste geluk gevonden heb, een geluk dat ik als een luimig kind verwoest heb. Nu zie ik wat ik verspeeld heb, nu, terwijl het te laat is."

„Waarom vond je niet eerder den weg hierheen?"

„Zooals jij op mij wachtte, wachtte ik op jou, zonder in te zien, dat ik alleen de schuldige was. Ik die slechts aan lachen gewoon was, vluchtte omdat ik hier den ernst des levens leeren moest en boette door mijn vlucht al mijn vroolijkheid in. O, had mij maar teruggeroepen! In de oogen van mijn familieleden las ik niets dan veroordeeling. En jij zweeg! Wat heb ik toen geleden. Ik kon het thuis niet langer uithouden en nam een betrekking aan als fransche gouvernante bij een familie in Gelderland. Ik ben op weg daarheen, doch wilde nog eenmaal de plek zien, waar ik mijn levensgeluk vond. Daar alles donker was, meende ik dat je niet thuis was. Zoo stond ik hier in het boschje en zag in de schemering je werkkamer, waar we zoo dikwijls gezeten hadden en gedroomd van een gelukkige toekomst." Ze vlijde haar hoofd tegen zijn schouder. „Nog eenmaal, nog één maal slechts!" En plotseling sloeg zij de armen om zijn hals en kuste hem zacht en smartelijk.

„Ik laat je niet meer van mij gaan, nu niet en nimmer meer!"

Zij schudde treurig het hoofd.

„Je kunt toch geen vertrouwen meer in mij hebben .... en zonder dit .... Laat mij mijn eigen weg gaan en geef mij alleen je verzekering mee dat je mij vergeeft!"

„Ik heb je reeds lang vergeven, Hélène! Misschien was ik zelf niet zonder schuld en vroeg te veel van je. Misschien! En nu blijf je bij mij!"

„Neen," antwoordde zij. „Ik heb gezworen dat ik nimmer vrijwillig je huis meer betreden zou, dat ik heimelijk verlaten heb!"

„O, is 't niets anders?" jubelde hij en zich voorover bukkende, hief hij haar op in zijn krachtige armen en droeg haar zijn woning binnen.

„Zoo voer ik je ten tweeden male mijn huis binnen, zoo God wil voor lange, lange jaren!" Hij zette haar in den stoel neder, waarin hij daar straks gezeten had en knielde voor haar neer. „Hélène! Het zal van nu af mijn streven zijn met lachen je jongen ernst te verdrijven!"

Hij voelde hoe warme tranen zijn handen bevochtigden.

„Dank! Dank! Dat je den weg tot mij gevonden hebt!"

Buiten in den maneschijn fluisterden geurende viooltjes elkander eeuwenoude liefdesgeheimnissen toe.

Een tijgerval met opgetrokken valdeur.
(Verzameling Kon. Inst., v. Galenstr. Den Haag

Een tijger, opgesteld naast de val, waarin hij gevangen is.

DE JACHT OP TIJGERS DOOR INLANDERS.

De Padangsche Bovenlanden vormen een tijgerland bij uitnemendheid. Meer dan op Java, waar door het steeds toenemende cultiveeren der landstreken uitgestrekte wildernissen plaats maakten voor bloeiende sawahs, hebben de tijgers in de Bovenlanden gelegenheid, meer ongestoord hun vernielend werk te verrichten. Geen wonder dus, dat de bevolking er, aangemoedigd door de regeering en het directe belang, dat ze zelf erbij heeft, ijverig jacht maakt op de tot de grootste der wereld behoorende Sumatraansche Koningstijgers. De meesten worden gevangen in een val of ook wel geschoten met een geweer. Gewoonlijk wordt, om den tijger in de val te lokken, een geit gebruikt. De val zelf is een vernuftige, hoewel primitieve inrichting. Ze is iets breeder dan het lichaam van den tijger, zoodat hij, eenmaal in de val zittend, onmogelijk zijn enorme lichaamskracht kan aanwenden om zijn gevangenis te vernielen. De manier, die de inlanders toepassen om een tijger, zonder zijn huid te beschadigen, te dooden, is: worgen. Zij maken aan een langen rotan een strik, dien zij door middel van een stok in de val brengen. Na eenige vergeefsche pogingen lukt het, het dier den strik om zijn hals te brengen. Een aantal inlanders, die den rotan vasthouden, trekken uit alle macht den strik aan en na een enkele minuut geeft de tijger den geest.

Een mooie vangst.

Hoe een gedoode tijger getransporteerd wordt.

ONS NIEUWE PRIJSRAADSEL.

EEN LAATSTE HERINNERING.

Voor hen, die aan onze Illustratie-telling wenschen deel te nemen, maar om de een of andere reden hun oplossing nog niet inzonden, laten wij hieronder nog een **laatste herinnering** volgen.

Men denke er in de eerste plaats vooral om, dat de antwoorden uiterlijk **1 September e.k.** in ons bezit moeten zijn, daar na dien datum ontvangen inzendingen ter zijde zullen worden gelegd en van de mededinging zijn **buitengesloten,** evenals die inzendingen welke niet aan de gestelde bepalingen voldoen.

Gevraagd wordt te willen opgeven hoeveel illustraties, behoorend tot het redactionneel gedeelte, Panorama in den afgeloopen 3en Jaargang Juli 1915—Juli 1916 gebracht heeft.

Iedere abonné mag met slechts **één** inzending aan den wedstrijd deelnemen. Wanneer door niemand het juiste getal wordt ingezonden, ontvangt diegene den prijs, die het dichtst-nabijkomende getal heeft opgegeven. Vervolgens weer de inzender van het daaropvolgende getal.

Wanneer twee of meer inzendingen gelijke getallen bevatten, zal door loting worden beslist, aan wien de prijs ten deel valt.

De prijzen zijn: Een **1e** van **f 50.—**; een **2e** van **f 25.—**; een **3e** van **f 10.—**; een **4e** van **f 5.—**; een **5e** van **f 3.—**; een troostprijs van **f 2.50,** en verder een aantal prachtige boekwerken.